

КРИСТІАН КРАХТ

ФАЗЕРЛАНД

РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2012

Один

Отже, усе починається з того, як я стою біля «Фіш-Гошу» в Лісті-на-Зильті¹ та попиваю пиво «Євер». «Фіш-Гош» — то рибний генделік, який знають усі, бо це найпівнічніший подібний заклад у Німеччині. Він розташований на верхньому краєчкові острова Зильт, біля самого моря, і таке враження, що тут пролягає кордон, насправді ж це лише рибний генделік.

Отож, я стою біля «Фіш-Гошу» та п'ю пиво. Оскільки надворі прохолодно й віє західний вітер, я вдягнений у куртку фірми «Барбур» із підбивкою

¹ З и л ь т — острів у Північному морі (належить Німеччині, землі Шлезвіг-Гольштайн). Л і с т — назва північної частини острова та розташованого там міста.

всередині. Мій рот між тим зайнятий уже другою порцією скампі з часниковим соусом. Хоча після першої я відчув дискомфорт. Небо купається в сині. Часом товста хмарина затуляє сонце. Я знову зустрівся з Карін. Ми знайомі ще із Залема¹, хоча жодного разу не розмовляли, та я бачив її якось в гамбурзькому «Трахх» і мюнхенському «Р-1».

Білявка Карін має симпатичний вигляд з її зачіскою а-ля паж і чубчиком на лобі. Хоча трохи зарясно золота на пальцях, як на мене. Проте, судячи з того, як вона сміється, як вивільняє шию од волосся, як легко спирається на спину, є, без сумніву, гарною в ліжку. Окрім того, вона вже випила щонайменше два келиха шаблі. Карін вивчає економіку в Мюнхені.

Принаймні, так вона каже. А там — хто його знає. На ній теж куртка від фірми «Барбур», але блакитна. Коли ми саме про барбурівські куртки говорили, вона сказала, що не схотіла собі зеленої, бо блакитні, як зносяться, мають пристойніший вигляд. Я іншої думки.

¹ З а л е м — німецьке місто в землі Баден-Вюртемберг.

Моя зелена мені більше подобається. Зношені куртки від «Барбур» нічого доброго не обіцяють. Згодом поясню, що я маю на увазі. Карін дісталася сюди темно-синім «Мерседесом» класу S, що належить її братові. Він працює у Франкфурті поставальником товарів. Вона розкажує, що автівка їй подобається, бо добре розганяється і має телефон. Я кажу, що принципово не люблю «Мерседесів». Тоді вона говорить, що сьогодні ввечері неодмінно дощитиме, з чим я не погоджуюся. Я момсаюся виделкою в скампі. Не хочу більше їсти. Очі Карін такі блакитні. Невже через кольорові контактні лінзи?

Тепер вона розповідає про Ётьє, про те, що він як дизайнер більше не крутий і що Крістіан Лакруа їй більше до вподоби, бо, мовляв, застосовує неймовірні барви, — чи щось на зразок того. Я не дуже вслухаюся.

Із генделика хтось постійно вигукує в мікрофон назви якихось замовлених страв із молюсків, і це мене повсякчас відволікає, бо я собі уявляю, як один із молюсків виявиться несвіжим і цієї ночі якийсь трудар, шанувальник шаблі, відчує пекельні болі

в животі та подається до лікарні з підозрою на сальмонельоз чи щось подібне. Я мимоволі всміхаюся через свою уяву, а Карін думає, що мене насмішив її щойний жарт, і сміється у відповідь, хоч я, як зазначив, не дуже до неї прислухався. Я підпалюю собі сигарету й у той час, як Карін розказує далі, оглядаю чорного хорта в нашійнику з наліпленими золотими корівками, який біля столу видавлює з себе ковбасоподібний кавелик. Пес робить свою справу навприсядки, і мені чудово видно, як добрий шмат його випорожнення не одлипає од заду.

Я знову змушений усміхатися, хоч мені дуже зле через дивний присмак скампі; я перериваю Карін і питаю, а чи не поїхати нам у Кампен¹ до генделика «Одін»². Вона погоджується, і я допиваю своє пиво, хоча «Євер» мені геть не смакує. Тоді ми біжимо до її авто, бо я не маю бажання сидіти в своєму тісному «Тріумфі».

Вона відмикає двері, ми сідаємо. Усередині авто пахне ще, як нове, шкірою. У той час як Карін рушає,

¹ К а м п е н — містечко у центральній частині о. Зильт.

² О д і н — верховний скандинавський бог, володар небесного міста Асгарда.

я жбурляю сигарету з вікна, бо не хочу порушувати цей запах чогось нового, а ще через те, що вона не курить.

Вона встромляє касету й у момент, коли з коробки лунає нестерпна пісня Снар'а, обганяє «Гольф», у якому сидить цілком уродлива краля. Я начіпляю свої темні окуляри, Карін щось розказує, я дивлюся у вікно.

Обабіч нас млосно дихає Зильт, і я думаю: тут, зрештою, неабияк хороше. Небо височіє, й мені здається, що цей острів я добре знаю. Тобто мені відомо, що діється під ним і який він позаду; не знаю, чи зрозуміло я висловився. Авжеж, я можу помилятися.

Неподалік Кампена Карін зненацька звертає на стоянку коло дамби № 16, що поряд із нудистським пляжем, і я думаю: стривай-но, що зараз буде? Перш ніж вийти, ми паркуємося поміж «Порше» і дурнуватим джипом. Коли крізь свої темні окуляри я запитально оглядаю Карін, вона помічає, що я не слухав її розповідей в авто.

Тоді знову заливається своїм милим сміхом і пояснює, що ми мусимо спершу забрати з пляжу Серхіо